

TÉLFILM

Szeszélyes film, sé, erdőt vetít mögéd,
tálunk, tálunk, homályos léptek alja,
hátrálunk, bejövünk, felröppen és hadarva
visszahull ránk a lomb, a rozsdafoltos ég,
tálunk megint hová, sűrűsödő ködét
sodorja sé, sé, szövögeti, lerakja
elénk, belénk a fagy, avar hullik avarra,
és lent egymásba húl, és téli közönyét
a sé fel biztosan ta nem kavarja,
most hogyha mondanék, egyetlen szót lehetne,
a hosszú ösvény vége hogyha fagyba
fordulna, mint a filmen ők: sietve
lehull a hó, elmennek jobbra, balra,
ha volna szó, a séta arra menne –

Lázár Júlia

SZONETT

fejet hajtunk-e majd egymás előtt,
ha süppedünk, mert behavaz a szél?
karomkezünk a másik húsát tépi
vagy ereszkedünk csöndesedő lázzal?

játék mackó a régi hintaszékben,
gyertya, egy Rembrandt, könyvek, ceruzák.
iszonyú zajjal vagy halálos csöndben
roppan-e be a házunk teteje?

és odalent majd aszfodélosz-ágyban
megkövülten meddig pihenünk?
mi olyan édes az édes elmúlásban,

mi szippant magába? hol lesz helyünk?
adnék még. ez a zúgás még erő,
még fölemel, még magasba emel.

EZREDVÉG

Géher Istvánnak

az álmaimban megjelenesz,
fegyvertelen az álom,
mert égiek és földiek
közt újra nem találok
magam

vitatkozunk egy verssoron,
teát is adsz vagy kávét,
a föld itt nem csontot terem,
fegyvertelen a szándék,
a szó

a démonom a démonod
testvére, fattya: árnyék.
ha nem cipelném vállamon,
haza sosem találnék –
hamar

végezzük rendben dolgaink
a suhintó időben
kérdésre kétség, hullanak,
csak a magány időtlen,
a fák

Fehér Béla

A KAPERNAUMI SZÁZADOS

Játékfilm, prózában levetítve

Nem könnyű egy filmet elkezdni, mégis, azt mondom, vágjunk bele. Nehéz már elviselni, hogy a szemem kameraként működik, az agyam vetítőgép, és a homlokom széles vásznán időről időre peregni kezd Mentuhotep gyalázatos és rejtelmes története.

Nem vagyok én mozi, barátaim! Másfelől azt is megértem, hogy Mentuhotep élni akar.

Azt mondom, ne vegyük el tőle ezt az örömet.

